

РЕШЕНИЕ

№ 13802

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **2592** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от 23.01.2025г., подадена А. А. Б.-Ж., чрез процесуален представител, срещу Решение № 157/13.01.2024г. на СРС, 94-ти състав, постановено по анд №20241110214874/2024г. по описа на СРС. С посоченото решение е потвърден електронен фиш серия К № 6229040, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189 ал. 4 вр. чл. 182 ал. 1 т. 5 ЗДвП на жалбоподателката А. Ж. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 600, 00 /шестстотин/ лева за нарушение на чл. 21 ал. 1 от Закона за движение по пътищата. Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от А. Б., с която се иска решението да бъде отменено като неправилно. Изложени са твърдения, че в оспорваното решение въззивният съд не е извършил проверка за наличие на погасено по давност наказание във връзка с чл.82 ал.1 т.5 НК и в тази връзка отбелязва, че нарушението е установено на 11.08.2022г., а ЕФ е получен на 13.09.2024г. Изложени са възражения, че въззивният съд е приел, че е налице ограничение на скоростта за населено място, а от приложените доказателства се установява, че това ограничение е въведено с пътен знак „В26“, което води до несъставомерност на нарушението по чл.21 ал.1 ЗДвП, тъй като превишаването на скоростта, въведена с този пътен знак, е нарушение на чл.21 ал.2 ЗДвП. Претендират се деловодните разноски по делото. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител, като за съдебното заседание представя становище по делото.

Ответникът не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител, като за съдебното заседание представя становище по делото и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, при което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да потвърди ЕФ, съставът на СРС е установил от фактическа страна, че на 11.08.2022 г. в 17:24 часа лек автомобил марка и модел "Т. Л. К. 150 серия" с рег. [рег.номер на МПС] се движел на територията на [населено място] по [улица]до разклона за Центъра за специализация и професионална подготовка (ЦСПП) - МВР с посока на движение от [населено място] към [населено място]. В посочения пътен участък към 11.08.2022 г. максимално разрешената скорост на движение на пътни превозни средства била 50 км/ч като липсвали пътни знаци В26, въвеждащи 2 ограничение на скоростта, различно от посоченото в чл. 21 ал. 1 ЗДвП. Независимо от въведеното ограничение в района на разклона за ЦСПП - МВР горепосоченият лек автомобил се движел със скорост от 95 км/ч. Нарушението е заснето с видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип С. М2, идентификационен номер MD 1196, представляваща ЕИО одобрен тип средство за измерване, която била преминала последваща техническа проверка на 15.03.2022 г. в Б. институт по метрология, Главна дирекция "Мерки и измервателни уреди", отдел "Изпитване на средства за измерване и софтуер", със заключение, че съответства на метрологичните изисквания. Като собственик на МПС "Т. Л. К. 150 серия" с рег. [рег.номер на МПС] е установено дружеството „АР ИНВЕСТМЪНТ“ ООД, ЕИК[ЕИК] с управител жалбоподателката А. А. Б.-Ж.. Издаден е ЕФ на А. А. Б.-Ж. като законен представител на „АР ИНВЕСТМЪНТ“ ООД за нарушение на чл.21 ал.1 ЗДвП и на основание чл.189 ал.4 вр. чл.182 ал.1 т.5 ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 600.00 лв. /шестстотин лева/.

При така установеното от фактическа страна, за да потвърди посочения ЕФ, въззивният съд е приел, че обжалваният електронен фиш серия К № 6229040 е издаден от компетентна държавна институция – Столична дирекция на вътрешните работи и съдържа всички реквизити, изискуеми съгласно разпоредбата на чл. 189 ал. 4 ЗДвП

Въззивният съд е приел, че от събраните доказателства се установява по несъмнен и категоричен начин, че на посочените в електронния фиш дата и място е извършено нарушение на режима на скоростта, като при установяване на скоростта на движение на автомобила са спазени изискванията на Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. В мотивите на оспорваното решение въззивният съд е посочил, че съгласно чл. 21 ал. 1 ЗДвП максималната разрешена скорост на движение за пътни превозни средства от категория "В" в населено място е 50 км/ч, като в случай, че в конкретен пътен участък е въведено различно ограничение на скоростта, то се сигнализира с пътен знак /чл. 21 ал. 2 ЗДвП/. От отговора от О. - С., ведно с копие от схема за организация на движението по [улица]в [населено място], при разклона към ЦСПП - МВР, с посока на движение от [населено място] към [населено място], се установява, че в процесния пътен участък към 11.08.2022 г. липсват поставени пътни знаци "В26", които да въведат ограничение на скоростта, различно от посоченото в чл. 21 ал. 1 ЗДвП, поради което следва да се приеме, че в процесния пътен участък максимално разрешената скорост за

моторни превозни средства от категория "В" към 11.08.2022 г. е била 50 км/ч. Съдът е приел, че видно от схемата за организация на движението в процесния пътен участък на [улица]на кръстовището с ул. "2-ра" /посока от [населено място] към [населено място]/ има поставен пътен знак В26, който въвежда ограничение на скоростта от 50 км/ч. Съгласно чл. 50 ал. 1 от Правилника за приложение на Закона за движение по пътищата забраната, въведена с пътен знак В26, важи до следващото кръстовище или до знак, който я отменя, или на разстояние, указано с допълнителна табела Т2. От схемата за организация на движението в процесния пътен участък, съдът е приел, че е видно, че по [улица](с посока на движение от [населено място] към [населено място]) след кръстовището с ул. "2-ра" (където е разположен пътният знак В26) следва следващо кръстовище с ул. "1-ва", и едва след това е разклона за ЦСПП - МВР. Предвид изложеното съдът е приел, че зоната на действие е на пътния знак "В26", с който се въвежда ограничението от 50 км/ч, е до кръстовището с ул. "1-ва", след което ограничението на скоростта продължава да е 50 км/ч, но вече не поради въвеждането му с пътен знак В26, а по силата на разпоредбата на чл. 21 ал. 1 ЗДвП, поради което и съдът е приел, че нарушената разпоредба е правилно посочена.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, като постановено от надлежен съдебен състав /не се оспорва компетентността по правилата на подведомствеността на СРС 94-ти състав/, допустимо /при наличие на жалба, подадена в законоустановения срок/ и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото.

Правилен е изводът на въззивния съд за законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора. По делото е установено по несъмнен начин, въз основа на представената разпечатка на снимка от автоматизирано техническо средство АТСС С. М2, идентификационен номер MD 1196, че автомобил "Т. Л. К. 150 серия" с рег. [рег.номер на МПС] , чийто собственик е дружеството „АР ИНВЕСТМЪНТ“ ООД, с управител жалбоподателката А. А. Б.-Ж., се е движел със скорост от 95 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч.

Неоснователни са възраженията на касатора относно ограниченията на скоростта с пътен знак „В26“, тъй като ясни аргументи на въззивния съд в тази насока следва да бъдат споделени- в случая зоната на действие на пътния знак "В26", с който се въвежда ограничението от 50 км/ч, е до кръстовището с ул. "1-ва", след което ограничението на скоростта продължава да е 50 км/ч, но вече не поради въвеждането му с пътен знак В26, а по силата на разпоредбата на чл. 21 ал. 1 ЗДвП, поради което правилно въззивният съд е приел, че нарушената разпоредба е правилно посочена. Правилни са изводите на въззивния съд, че дори и да се приеме, че в случая ограничението на скоростта е произтичало от пътния знак "В26", това отново не води до извод, че нарушената разпоредба е тази на чл. 21 ал. 2 ЗДвП. И това е така, тъй като в случая пътният знак "В26" не въвежда ограничение на скоростта, различно от указаното в разпоредбата на чл. 21 ал. 1 ЗДвП, като съдът е подкрепил изводите си с посочената практика (Решение № 1206 от 24.02.2023 г. по адм. д. № 8895/2022 г. на АССГ, Решение № 626 от 06.02.2023 г. по адм. д. № 8586/2022 г. на АССГ, решение № 2937 от 07.05.2021 г. по адм. д. № 12364/2020 г. на АССГ).

Нормата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч, които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение, като в населено място скоростта на движение с лек автомобил не може да превишава 50 км/ч. Установеното нарушение е доказано по безспорен начин, като точно е спазен процесуалния ред за целта, предвиден в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Налице са достатъчно доказателства относно авторството и факта на извършеното

нарушение.

Съдът счита, че е налице точно описание на нарушението в електронния фиш, съгласно чл.189, ал.4 от ЗДвП. Легалната дефиниция на понятието "електронен фиш" се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това произтича, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, а именно: данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното и заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи.

Процесният санкционен акт- Електронен фиш, серия К № 6229040, съдържа всички необходими данни, като в тази връзка правилни са изводите на въззивния съд, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателката като законен представител на юридическото лице, вписан ползвател на лекия автомобил съгласно чл. 188 ал. 2 ЗДвП, предвиждащ, че когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по ЗДвП наказание се налага на неговия законен представител 8 или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Правилно е установено, че в административнонаказателното производство жалбоподателката не се е ползвала от възможността по чл. 188 ал. 2 предл. второ ЗДвП да посочи друго лице, управлявало автомобила на процесната дата.

Неоснователни са възраженията ва касационната жалба за приложимост на нормата по чл.82 ал.1 т.5 НК, тъй като оспорваният ЕФ е издаден на 12.08.2022г., връчен на 13.09.2024г. и влязъл в сила на 28.09.2024г., а посочената разпоредба от Наказателния кодекс предвижда, че давността започва да тече от датата на влизане в сила, в случая от 28.09.2024г. и в този смисъл двегодишната давност е започна да тече именно от 28.09.2024г.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл.63д ал.4 вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което на ответника следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София - град, Х.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 157/13.01.2024г. на СРС, 94-ти състав, постановено по анд №20241110214874/2024г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА А. А. Б.-Ж. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи

юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: